

hos den umiddelbart ansvarlige ved Tilbageholdelse i Løn i Overensstemmelse med Reglerne om Inddrivelse af familieretlige Underholdsbidrag.

§ 2.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1939 og finder Anvendelse paa Handlinger, der er foretaget efter Lovens Ikrafttræden.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

Medens Justitsministeriet maa formene, at de nugældende Regler om det privatretlige Ansvar for en Persons Død i Ikrafttrædelseslovens § 15, Stk. 2, i det hele har virket tilfredsstillende, og derfor foreslaar dem opretholdt i Forslagets § 15, Stk. 1, med en enkelt redaktionel Ændring, hvorom nedenfor, er det fundet rimeligt i Forbindelse med Revisionen af Straffelovens Bestemmelser om Legemsfornærmelser og Freds- og Ærekrænkelser at optage ogsaa Spørgsmaalet om en udvidet civilretlig Beskyttelse, særligt mod Angreb af nævnte Art, til fornyet Overvejelse.

Efter gældende Ret vil den, der har lidt en Skade, der kan vurderes i Penge efter en ikke rent individuel Maalestok, kunne kræve denne godtgjort hos den, der efter almindelige erstatningsretlige Regler kan holdes ansvarlig derfor, uden at særlig Lovhjemmel dertil er fornøden.

Der er derimod Enighed om, at Erstatning for ikke-økonomisk Skade — Lidelser og Følelseskrænkelser —, der ved Handlingen er paaført den skadelidende, kun kan kræves, hvor man har særligt Grundlag herfor. Et saadant særligt Grundlag findes i Ikrafttrædelseslovens § 15, Stk. 1, men de i denne Bestemmelse indeholdte Regler afviger paa flere forskellige Punkter fra de Regler, der gælder med Hensyn til Erstatning for egentlig økonomisk Skade.

For det første giver den nævnte Bestemmelse aldrig nogen *Ret* til Godtgørelse („kan dømmes til“), men Reglen er fakultativ i Dommerens Haand. I forskellige Bestemmelser indenfor Særlovgivningen er der dog tillagt den skadelidende en egentlig *Ret* til saadan Oprejsning, jfr. saaledes for saa vidt angaar Lidelse (Svie og Smerte) Motorlovens § 38, Stk. 5, (Lovbekendtgørelse Nr. 131 af 14. April 1932), Luftfartslovens § 36, Stk. 3, (Lovbekendtgørelse Nr. 251 af 6. August 1937), Lov om Hunde Nr. 164 af 18. Maj 1937 § 13, Stk. 1,

m. fl., og for saa vidt angaar Tort forvoldt ved civile uberettigede Retsforfølgningsskridt Retsplejelovens §§ 641 og 652.

Endvidere er det efter Ikrafttrædelseslovens § 15, Stk. 1, hvor Handlingen retter sig direkte mod „en andens Legeme eller Frihed“ vel tilstrækkeligt, at de almindelige Betingelser for Erstatningsansvar er til Stede, men hvor Handlingen er rettet mod „en andens Person i øvrigt, hans Fred eller Ære“ er det en Betingelse, at den har Karakter af „en strafbar Krænkelse“.

Dertil kommer, at der efter § 15, Stk. 1, kun kan gives Oprejsning for Følelseskrænkelserne, naar disse er opstaaet som Følge af Angreb paa de i Bestemmelsen særlig opregnede Retsgoder.

Det nu fremsatte Forslag tilsigter i det hele at gøre de Regler, der kommer til Anvendelse ved Fastsættelse af Erstatning for økonomisk Skade, anvendelige ogsaa paa de Former for ikke-økonomisk Skade, der overhovedet egner sig til at komme i Betragtning; efter Forslaget gives der den skadelidende en egentlig *Ret* til Godtgørelse for ikke-økonomisk Skade uden Hensyn til, om Krænkelsen medfører Strafansvar eller ikke, eller om det drejer sig om Angreb paa det ene eller det andet Retsgode.

Angivelsen af de Former for ikke-økonomisk Skade, der i Forslagets § 15, Stk. 2, sidestilles med Formuetab, svarer til den i den nugældende Lovs § 15, Stk. 1, benyttede, idet man dog har udeladt Udtrykket „Ulempe“. Herved tilsigtes ingen Realitetsændring, idet Udtrykket „Ulempe“ efter Justitsministeriets Formening kun bruges om Skade, der enten er af egentlig økonomisk Karakter eller i hvert Fald falder ind under Begrebet „Forstyrrelse af Stilling og Forhold“, saaledes at den særlige Fremhævelse deraf maa anses for overflødig.

Det er i Overensstemmelse med Sprogbrugen i Lov om Ægteskabs Indgaelse og Opløsning Nr. 276 af 30. Juni 1922 § 2, sammenholdt med §§ 47 og 67, at man har